

største Del af de voksne Forbrydere rekruteres af Personer, der have betraadt Forbryderbanen allerede som Børn. Derfor have Kriminalisterne og ogsaa mange andre været af den Mening, at Nyttens ved Straffen var alt for lille, og at det, der trængtes til, ikke var Straf, men Opdragelse. Det er ogsaa rigtigt fremhævet af det ærede Medlem, som nylig talte (Lohmann), at „Dansk Skoleforening“ jo gentagne Gange har henvendt sig til Lovgivningsmagten om denne Sag, som jo rummer en stor Samfundsfare. Det er ogsaa erkendt fra alle Sider, at de Vilkaar, under hvilke et Menneske lever som Barn, have den største Indflydelse paa, hvad der kommer ud af Barnet, at det under Opvæksten kan være udsat for at tage Skade, hvorimod der senere vanskelig kan findes noget Middel. Der er derfor kommet Krav frem om Statens Forsorgsmyndighed, og det hviler jo paa den Erkendelse, at der er Fare for Staten og for Samfundet ved Børns sædelige Vanart. Derfor bør der være en Adgang til at gribe ind, naar Barnet leyer under Forhold, der lade befrygte en sædelig Vanart, eller hvor en saadan er konstateret, eller hvor endogsaa forbryderiske Handlinger ere begaaede af Barnet, forbryderiske Handlinger, der vidne om en sædelig Vanart, og Indgreb fra Statens Side har da til Hensigt ad Korrektionens, Opdragelsens Vej at modarbejde den Slags Tilbøjeligheder. Det er Tvangsopdragelsens Maal, det samme som er den medicinske Videnskabs Maal: i første Række ved Hygiejne at kvæle Sygdomsspirene, hvor de ere til Stede. Noget lignende gælder ogsaa for Tvangsopdragelsen. Staten erkender, at det er en socialpolitisk Nødvendighed, at der ved Siden af Forældrenes Ret til at være bestemmende med Hensyn til Børnenes legemlige og aandelige Udvikling bestaar en Ret for Staten til at have Tilsyn med Børnenes Opdragelse, saaledes at den enkelte kan faa den moralske Ballast, som Livet nu en Gang kræver. Saa har Staten ved Siden deraf ogsaa en finansiel Interesse i, at Forbrydernes og Vagabondernes Antal formindskes, idet det er store Beløb, som nu medgaa til Tugthuse, Forbedringsanstalter og saa fremdeles.

Nu har det hidtil været saaledes, at Forældremyndigheden kun i ganske enkelte Tilfælde har kunnet fratages Forældrene. Det kan for det første ske fra Overvrighedens Side, naar Forældrenes Forstand, Helbred eller Sæder gøre dem uskikkede til, at Børnene kunne betros

dem, og dernæst kan Fattigvæsenet gøre det med Overvrighedens Tilladelse i de Tilfælde, der nævnes i Fattiglovens § 40. Endelig kan for det tredje Justitsministeriet gøre det paa Grund af vedvarende Skoleforsømmelser udenfor de Tilfælde, som rammes af Fattiglovens § 40.

De to første Kapitler i nærværende Lovforslag handle om de Børn, overfor hvem man overhovedet kan anvende Forsorgsmyndighed, og om disse meget omtalte Myndigheder, der skulle træde i Virksomhed i det Tilfælde. Jeg vil gøre opmærksom paa, at de Ord, der bruges om de Børn, der kunne komme under Forsorg, ere ret almindelige og derfor aabne en ret vid Plads for Fortolkningen. Thi det kan ikke undgaas, at der vil komme forskellige Skøn frem fra Værgeraadene, og Befolkningen vil ganske naturlig sammenstille disse Skøn. Man maa derfor være forberedt paa — i alt Fald, hvis man ikke gaar til skarpere Definitioner —, at der vil fremkomme ikke faa Raab om Uretfærdighed. I Forhold, hvor den moralske Opfattelse af Pligt og Rettigheder er vaklende, er det jo overordentlig heldigt at have ret skarpe Grænsebestemmelser, hvilket i hele dette Forhold vil give en ikke ringe Tryghed. At der vil være stor Forskel paa den Strengthed, med hvilken man ser paa det, som Børn foretage sig, er givet, og handles der nu strengt, saa kan der saavel overfor Forældre som overfor Børn anrettes stor Skade. Der kan vel ofte foreligge objektive Kendetegn paa en sædelig Fordærvelse eller paa, at et Barn er udsat for en saadan sædelig Fordærvelse, men saadanne objektive Kendetegn kunne ogsaa i mange Tilfælde helt mangle. I mange Tilfælde vil det ogsaa være vanskeligt at se, om en Forbrydelse virkelig kan siges at hvile paa sædelig Vanart, sædelig Fordærvelse. Endvidere maa man være ganske klar over, at Forældre umulig kunne forstaa, at deres eget Forhold kan være til Skade for Børnene, og Forældrene ville derfor i mange Tilfælde ægges til Modstand, naar man ikke har klare Ord i Loven at holde sig til. Hvad angaar Forældrenes Skyld, da kan den jo være af en saadan Natur, at der ingen Tvivl er om den. Dette gælder saaledes, naar der er Tale om, at Børnene bruges af Forældrene til Udførelse af en strafbar Handling eller forføres til Løsgængerier eller Betleri eller i lignende Tilfælde. Men selve dette, at en af Forældrene begaar en strafbar Handling, maa paa ingen Maade